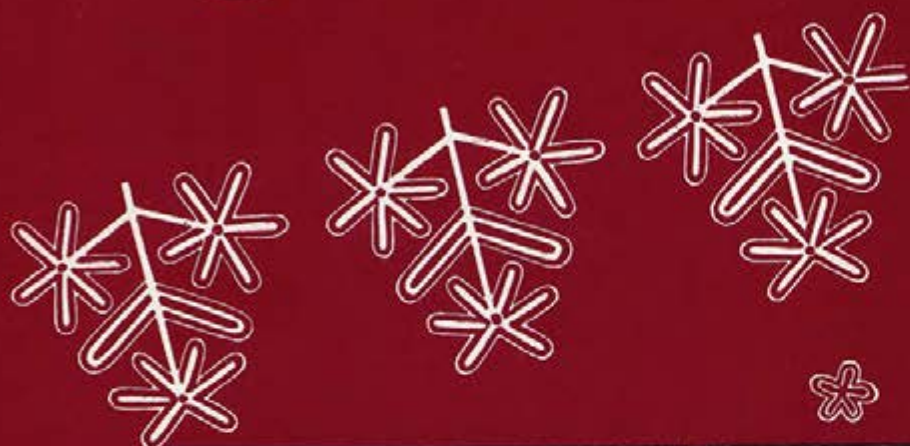

Зотпуйсь

ГОТУЙСЬ

Журнал пластового новацтва
Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія

пл. сен. Тоня Горохович, пл. сен. Денис Беднарский

"HOTUYS"

a Ukrainian Monthly Magazine for Children
published by Plast Publishing,
2199 Bloor St., West,
Toronto, Ont., M6S 1N2, Tel.: (416) 769-7855

3 друкарні Мирона Баб'юка
1525 Emerson Street
Rochester, N.Y. 14606
Tel.: (716) 458-2133

Адреса Редакції і Адміністрації:
HOTUYS MAGAZINE
2199 Bloor St. West.
Toronto, Ont., M6S 1N2,
Canada Tel.: (416) 769-7855

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” ВІД СІЧНЯ 1989 р.
25.00 американських доларів.
Ціна одного прим. — \$2.50

„Готуйсь”
Інтернаціональне стандартно-серійне число
(ISSN) 00468061

PLAST UKRAINIAN YOUTH ORGANIZATION
144 Second Ave., New York, NY 10003

• • Ілюстрації в цьому числі: В. Бизова, З. В. Волковинської, Ф. Гуменюка, В. Залуцького, М. Левицького, Б. Федина.

• На обкладинці: Зустріч з колишнім в'язнем, оборонцем прав України і людини — Юрієм Бадзьом та його родиною у таборі УПН, Німеччина. Гостей вітає голова КПС пл. сен. Марта Мялковська.

ЗМІСТ

Сторінка

1. Р. Завадович: Дідусь був усусусом
Іван Волянський: Надійка
3. Сестр. Уля: Тарасик школяр
4. Роляник: Наш Львів
5. Українці в Канаді: Ілюстрація М. Левицького
6. Б. Федина: рисунок мапи Канади
8. Р. Сливинська: Гість з України відвідує дітей в Канаді
9. М. Юрійчук: Індіани допомогли
11. Юрій Кузнецов: Професор Мікро-Чарівник
12. ххх: Українська літня програма
13. Крутиголівки для мудрої дитинки
14. „Готуйсь” дякує за привіти з таборів
Хроніка, Майстеркування

Цьогорічне наше гасло:

І ЧУЖОМУ НАУЧАЙТЕСЬ, — Й СВОГО НЕ ЦУРАЙТЕСЬ!

ДІДУСЬ БУВ УСУСОМ

Як листопад з дерев скидає листя
І в полі в'януть трави й квітки,
Біжать до діда Олексій і Христя,
Щоб їм казав про лицарів казки.

Дідусь був бравим Усусусом,
За волю бивсь, за рідний край, поля,
Був молодий з чорнявим чубом, вусом,
А як ішов, здригалася земля.

І, наче казка, залишився спомин
Про волі дні, про рідний вільний Львів,
Як військо йшло, лунав веселий гомін
І синьо-жовтий прапор лопотів.

Тепер дідусь розказує внучатам
Про славних волі лицарів казки
І шепче: „Діти, ще настане свято,
Що казка-мрія сповниться таки!”

Роман Завадович

НАДІЙКА

Надійка оглядати альбом, у якому
були фотографії бабуні, дідуса, мами й
тата та інших членів родини. Глянула на
знімок тата й побігла до нього, щоб
дізнатись — чому він у коротких штанах,
з хусткою на шиї і в дивному капелюсі:

— Тату, що це за одяг? Чому ви у
коротких штанах і з хусткою на шиї та в
якомусь такому капелюсі?

— Це пластовий однострій. Тепер
пластуни в таких одностроях не ходять,
бо поляки заборонили Пласт. Але,
знаєш, пластуни є, вони поводяться за
пластовим законом, хоч і без однострою
обходяться.

— Татку? А ви тепер є пластуном?
Ой... а чи я можу? Я дуже хочу бути
пластункою! — з виразом прохання на
обличчі сказала Надійка.

— Тішуся, доню! Скажу це
пластовій сестричці, щоб тебе
повідомляла про сходи, а там
пізнаєш, як то треба жити, щоб це було
згідне з пластовим законом.

Надійка стала новачкою. Швидко
пізнала вимоги до проби, зрозуміла —
які є обов'язки пластової новачки. А
згодом життя навчило її багато
труднощів і небезпек. Бо це був час
воєнний — 1939-1942 роки, страшний
час!... В Україні з'явилося німецьке, а
потім більшовицьке військо.

Надійка завважила, що до тата
приходили часто якісь люди, вони мали
наради, а тато з мамою часто були
зажурені тихо розмовляли між собою і
з дідом та бабунею. Надійку це
тривожило, зрозуміла, що тато має
журбу.

Одного ранку прийшли більшовики
й розпитували про якихось партизанів.
Дідусь розказав про це потім татові й
мамі. І тоді всі тихо нараджувалися,
були сумні. Надійка хотіла довідатися
про причину смутку:

— Татку, ви дуже сумні, і мама й
дідусь і бабуня. Я хочу вам допомогти.
Я ж пластунка. Вже скоро буду
юначкою! Я хочу бути доброю
пластункою!...

Батько усміхнувся і пригорнув доню, погладив по голові. Згодом озвався:

— Так! Справді, може й зможеш зробити велике добре діло, якщо зумієш бути сильною, кмітливою в небезпеці! — дивлячись на дитину, вдумливо проказав ці слова.

— Татку! Я ж уже маю пластову пробу! Я хочу, Я можу зробити те, що треба. Я відважна, кажіть, що саме треба зробити! — поспішно проказала Надя своє бажання.

— Ти ж знаєш з наших розмов у хаті, що діється тепер з нами: арешти, вивозять людей у Сибір, скрізь повно війська. Нашу хату пильнують вороги, а цими днями мав би прибути мій друг Роман — також пластун-чорноморець. Він організує оборону перед більшовиками. Тепер перебуває з хлопцями в нашому лісі. Його треба повідомити про небезпеку — хай не приходять до нас, бо попаде у ворожі руки. Боюся, щоб ти сама йшла до цього лісу. Підеш до своєї сестрички з Пласту, їй все скажеш, щоб вона повідомила мого друга Романа. Вона знає, де його шукати в лісі, — повчав Надійку батько.

* * *

Попрощалася Надя з батьком, але не пішла до своєї пластової сестрички. Взяла з собою кошичок замість торбинки й попрямувала до поблизького лісу. Думала, що під лісом можна ще назбирати ягід.

Знала цю стежку полем до лісу. Увійшовши в ліс, почула шелест, огорнув її страх. Але на мить, бо озвався до неї ласкавий голос:

— Ти певне заблудила, дитинко? Я покажу тобі добру стежку до села.

— Ні, ні, я знаю куди мені йти. Я до вашого провідника. Мій тато казав...

— О, так! Тоді, ти, Ігоре, залишайся тут на сторожі, а я заведу післанця, дівчинку цю до командира.

Пішли в глибину лісу. Зайшли в землянку. За столом сидів командир, так, це той самий, татів товариш-пластун з куреня „Чорноморці“, що з татом є на фотографії.

— Ця дівчинка до вас, друже командире! — звітував вартовий.

— Ти, доню до мене? І знають твої мама й бабуся про це, куди ти пішла?

— О, ні! Ніхто не знає! Це таємниця! Я прошу не казати цього навіть татові! Це моя друга пластова проба! — таємничо закомунікувала Надя. — Важливе щось вам, пане командире, маю сказати, — нахилилася й тихенько передала звістку від тата.

Командир взяв у свої долоні обидві руки Надійки й поцілував її в головку.

Сам командир відпровадив Надю на край лісу. Вона рада, що щасливо виконала обов'язок, летіла, мов на крилах стежкою назад до села. Не розповідала нікому про свою мандрівку. Батько довідався щойно при зустрічі з другом Командирем:

— Відважну маєш доню, Ігоре! Я сам не міг вийти з дива, коли її побачив, — вітаючись промовив Командир. — В родині плачуться традиції. Твій батько завзятий січовий стрілець, а доня справжня пластунка!

А Надійка того незабутнього вечора довго-довго молилась. Дякувала Богові за щасливе виконання доброго вчинку. І за опіку над командиром Тарасом Чупринкою-Шухевичом та за опіку над її рідними.

(За Іваном Волянським
з деякими змінами переповіла)
Сестричка Уля

ТАРАСИК ШКОЛЯР

Хата, в якій народився Тарас Шевченко

Посеред села Кирилівки стояла стара церква, а біля неї була й школа. Учителем був дяк. Дяк навчав хлопчиків, з яких мали бути співаки й читачі в церквах. Це були переважно діти-сироти.

Багатші селяни платили за науку своїх дітей грішми, хлібом, м'ясом. Бідні школярі виконували всю чорну роботу: носили воду, рубали дрова, палили в печі, варили.

Школярі мали багато обов'язків, вони мріяли про те, щоб якнайшвидше закінчити всі науки й стати дяками. А вчитися треба було: вивчити граматику, Псалтир, Часослов, засвоїти напам'ять всі церковні мелодії та слова.

Батько післав Тараса вчитися грамоти в дяка Василя Губського. Він

Запитання:

1. Що зацікавило Надійку на фотографії у татовім альбомі? До чого це довело дівчинку?
2. Що побачила Надійка у поведінці тата, мами й дідуна та бабуні?
3. Що сталося одного ранку? Хто відвідав родину Наді?
4. Яка розмова відбулася між татом і Надійкою? Чим вона закінчилася?
5. Чому Надя не пішла до своєї сестрички, але сама вирушила до лісу?
6. Хто її запровадив до командира?
7. Як Надя пояснила причину своєї таємниці щодо зустрічі з командиром?
8. Чому Надя була дуже рада, повертаючись з лісу додому? Чому не призналася, що була сама в лісі, а не її пластова сестричка?
9. Чому Командир хвалив Надійку та її рідних?
10. За що дякувала Надя Богові у молитві?

був не цікавим учителем. Тарас учився добре, але його карали більше за всіх.

Замість слідувати за тим, чого вчив дяк, Тарасик малював все, що бачив: хату, польову дорогу, голову вола в ярмі. За це його били, відбирали рисунки, але Тарас малював далі.

Тарас любив співати. Тато обіцяв одного літа, що візьме його з собою в чумаки:

— Хочеш, Тарасе, співати нам — чумакам в дорозі на Крим. Уважай, будь слухняним, тоді візьму тебе, щоб розважав ти нас своїм співом. Ти голосно і гарно співаєш. Голос Бог дав тобі дзвінкий, тоненький, як у дівчинки.

— Ану, хлопче, скажи, які ти пісні вмієш співати? — запитав Тараса дід, який дуже любив слухати співу улюбленого внука.

— А я вмію різні пісні. А яких, діду, заспівати — сумних, чи веселих? зрадив Тарас запитанням діда.

— Співай перше поважні, такі, що старші люблять, — попросив дід.

Село Кирилівка

Співав Тарасик чистим тоненьким голосом про дівчат-кріпачок, про козаків, про Івася Коновченка, Марусю Богуславку. А після цього почав на мелодії дум співати своїми словами скарги на сирітську долю, про козаків, що про них оповідав дід. А коли всі сиділи тихо, почав пісень завзятих, веселих.

— О, а звідки це ці нові пісні ти взяв? — запитав батько.

— А я ж був на ярмарку. Там співали сліпі кобзарі. Вони ж були потім у нашому селі на поминках, на весіллі. Чув як великі хлопці співали веселих пісень на вечорницях. А знаєте, тату, я люблю дивитися на пальці сліпих кобзарів. Вони так вміють перебирати струни пальцями, що ніколи не поляються. Ті їхні пальці добре знають струни, вони тонкі та гнучкі. Я хочу намалювати, як вони грають, як рухають, підносять пальці, щоб знову попасти на інші струни бандури. Діду, я б хотів стати кобзарем. Вони так гарно вміють не тільки співати й грати, але знають багато про козацьку бувальщину.

— Добре, що тебе цікавить бувальщина, сину! — Дід тобі розкаже ще багато про те, що діялося на нашій рідній Звенигородщині. Ти ж знаєш, що тут міряли своїми ногами дороги гайдамаки, на цвинтарях є їхні могили, та написи на могильних плитах. Це ж у недалекому Мотронинському монастирі перебував послушником славний Максим Залізник. Він там разом з ігуменом Мельхиседиком Значко-Яворським плянував повстання. І звідтам, освятивши ножі, рушив Залізник проти польської шляхти.

Тарасик заслухався у батькову мову. І вже був такий заслухняний, що не було сумніву — батько його візьме з собою в чумаки. Тішилися всі в родині. Мама готовила одяг, дід ще більше наоповідав Тарасові про Залізняка й Гонту.

Канів. Церква, де відбулася Служба Божа під час похорону Тараса Шевченка.

Запитання:

1. Чого навчав дяк у школі в селі Кирилівці?
2. Чому Тарасові подобалося більше малювати під час навчання, ніж слухати дяка?
3. Що Тарас малював у школі?
4. Які пісні знав співати Тарас? Які любив слухати від діда?
5. Звідки міг Тарас навчитися різних пісень, крім тих, що знав від діда і батька?
6. Чому Тарасові подобалися сліпі кобзарі?
7. Що обіцяв йому одного літа батько, і чому це була велика радість у родині?

НАШ ЛЬВІВ

Мені дідусь розповідає,
Що ген, за морем за безкраїм,
За гір підхмарними шпильями,
Між українськими полями,
Стоїть старинне місто Львів.

У Львові мій дідусь родився,
У Львові виріс і учився,
За Львів боровся з ворогами
І полюбив, мов серце мами,
Це рідне місто, місто Львів.

А я малий собі хлопчина,
З дідусем в Рідну Землю лину,
У мріях пташкою літаю
І, як дідусь, люблю й вітаю
Те наше місто, рідний Львів.

УКРАЇНЦІ В КАНАДІ

1.

Український музей приміщується в ТИМИНС в провінції Онтаріо. Музей присвячений українцям, які допомогли розбудувати північ провінції Онтаріо.

2.

9.

Манастир отців Студитів є в містечку ВУДСТАК у провінції Онтаріо.

8.

— Двомовні цілоденні школи, в яких наука відбувається по-українськи й по-англійськи, є в провінціях: МАНІТОБА, САСКАЧЕВАН, АЛЬБЕРТА.

7.

В Канаді новаки й новачки зустрічаються на сходинах у містах ВІННІПЕГ, ЕДМОНТОН, ГАМІЛЬТОН, КАЛГАРІ, МОНТРЕАЛЬ, ОТТАВА, СТ. КЕТЕРІНС, ТОРОНТО.

6.

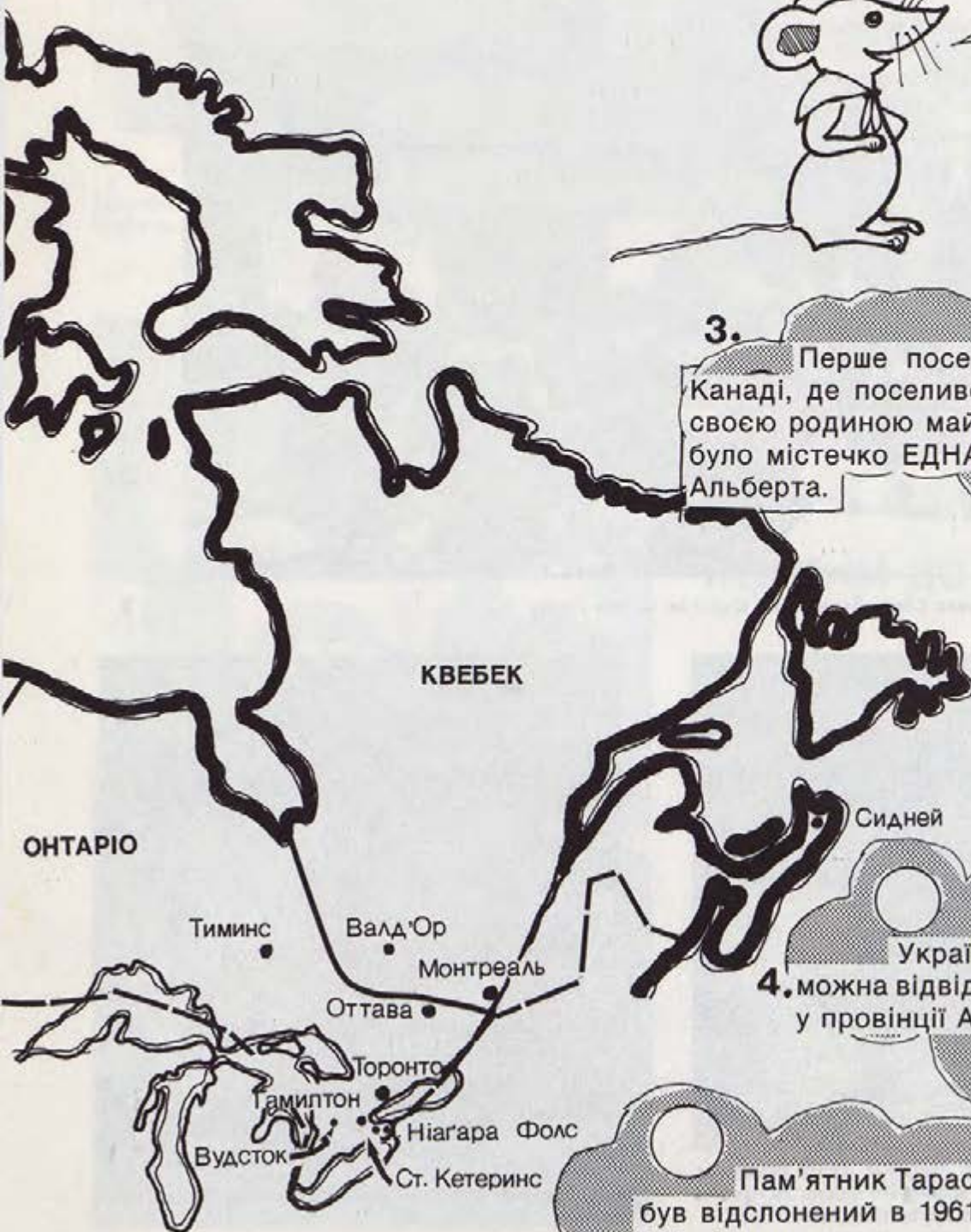
Єдина українська установа в північній частині провінції Квебек — це церква в містечку ВАЛ Д'ОР.

Єдина українська церква в східних провінціях Канади — це церква св. Духа у місті СІДНЕЙ.

— Ікони, картини Василя Курилика, великого українсько-канадського маляра містяться в музеї в місцевості НІЯГАРА ФОЛС. Це місто є на границі між Канадою а Злученими Стейтами Америки.

Прочитай написи на хмаринках, знайди місцевості на мапі, коли знайдеш, замалюй коло.

3. Перше поселення українців в Канаді, де поселився Іван Пилипів зі своєю родиною майже 100 років тому було містечко ЕДНА СТАР у провінції Альберта.

4. Українське село з 1930-их років можна відвідати у ПАРКУ ЕЛК АЙЛЕНД у провінції Альберта.

5.

Пам'ятник Тарасові Шевченкові був відслонений в 1961 році з нагоди 100-ліття з дня смерти поета у місті ВІННІПЕГ.

ГІСТЬ З УКРАЇНИ ВІДВІДУЄ ДІТЕЙ В КАНАДІ

Олесь Бердник — це відомий письменник з України. Він пише оповідання казки та книжки для дорослих про космос. Недавно Олесь

Бердник відвідав Канаду. З цієї нагоди він зустрічався з дітьми у школі ім. Цьопи Паліїв у Торонті. До цієї школи ходять багато дітей-новачат.

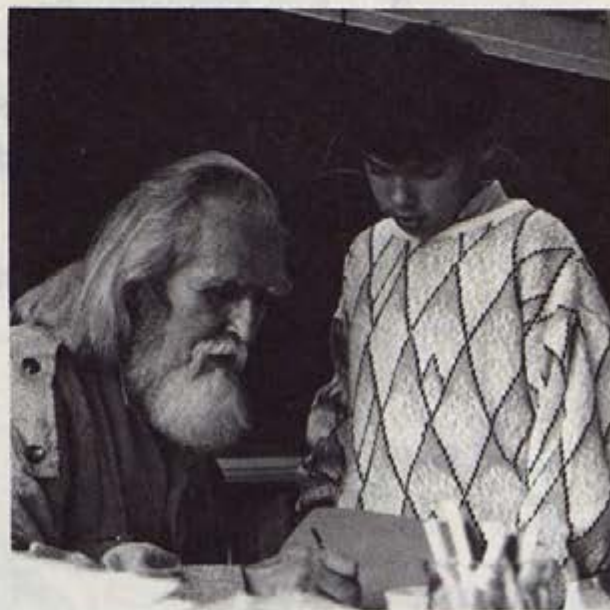
А ЧИ У ВАШІЙ РОДИНІ ГОСТИЛИ ВЖЕ СВОЯКИ ЧИ ПРИЯТЕЛІ З УКРАЇНИ?

Гостина письменника Олесь Бердника у Школі ім. Цьопи Паліїв, Торонто.

Письменник Олесь Бердник підписує свою книжечку Івасеві Чорнісві — учневі Української Школи ім. Цьопи Паліїв під час відвідин школи влітку 1989 року.

Олесь Бердник з Івасем Горіхом. Школа ім. Цьопи Паліїв, Торонто.

Письменник Олесь Бердник і школярка Яра Якимів — Школа ім. Цьоли Паліїв, Торонто.

Дорогі любителі малювання!

Багато різних малюнків і рисунків прибуло тепер до „Готуйсь”. Вони з таборів, з святкувань у школах та з перебування на сходинах у домівках. Будьте терпеливі, Любителі малювання, бо всіх Ваших праць ми не зможемо в цьому числі помістити. Будуть вони в запасі на дальші числа.

Але ми живемо у дуже важливому часі — в РОЦІ 175-РІЧЧЯ НАРОДЖЕННЯ Тараса ШЕВЧЕНКА і плекання УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ. Присилайте свої дописи й малюнки чи рисунки з Ваших занять на сходинах й в українських школах, що в них є про це мова.

ІНДІЯНИ ДОПОМОГЛИ

Родині українських піонерів залишилося проїхати ще лише 120 миль, щоб дістатися на свою нову ферму в Канаді. Батько, мати й двоє маленьких дітей перепливли кораблем, тисячі миль з України до Канади. Сотки миль, переїхали вони поїздом з Галіфаксу до Едмонтону. Тепер залишилося їм ще 120 миль. Журяться вони, як без грошей, без знання англійської мови, з двома маленькими дітьми та купою клунків дістатися їм на ту ферму.

Батько вирішив зробити з дерева сплав. Юрійчук знав як збудувати сплав та як ним орудувати. В Карпатах він часто спускав дерево рікою Черемошем, а далі пильнував сплаву його, щоб пливло воно туди, де треба. Знання

набути в рідних Карпатах рішив він використати в Канаді.

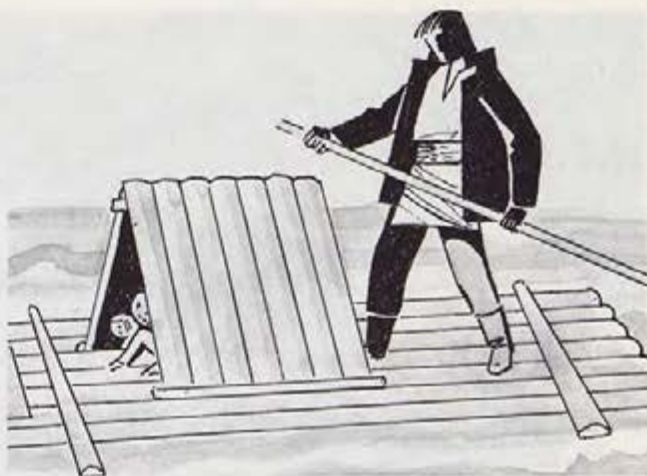
Скоро батько збудував на ріці, Норз Саскачеван, сплав. На сплаві збудував „колибу-буду”. Вночі в ній спали діти, а в часі бурі й дощу ціла родина там ховалася. На сплаві була бляха, на якій розпалювали вогонь і пекли бараболі. Бараболю мастили салом і так її їли.

Сплав треба було цілий час пильнувати, щоб він не заплив на мілину, або не розбився об беріг. Батько з мамою чергувалися. Як батько провадив сплавом, то мама дримала, потім мама керувала, а батько відпочивав. Вода на ріці була мілка й сплав плыв дуже поволі.

Під час першого дня родина пропливла тільки 25 миль і зупинилася в Форті Саскачевані. Батько побіг, за останні гроші, купив бульби, сала й хліба. Юрійчуки попливли далше.

Третьої ночі почав падати густий сніг. Сплав занесло на мілину, на пісок і він став. Батько з матір'ю старалися зісунути сплав назад у воду, але їм цього зробити не вдалося. Сплав стояв на мілині при березі. Дерево, яке вони мали, замгло і не горіло. Кругом було болото, вода й голе поле. Нігде не було видно ні хат, ні людей. За ніч впало 12 цалів снігу. Батьки й діти перемерзли, — цокотіли зубами, й безпорадно тулилися одне до одного.

„І так під снігом прийдеться нам тут загинути” — подумала мама, і дві великі сльози скотилися по її лиці.

Коли здавалося, що вже немає рятунку, тоді несподівано до сплаву прийшли індіяти. Індіяти жили недалеко. Вони завважили щось чорне при березі ріки й з цікавості прийшли подивитися. Індіяти забрали Юрійчуків до своєї хати, напоїли їх гарячим чаєм, нагодували сухими коржиками. Наші піонери загрилися, підсохли й прийшли до себе. Пришов час на розмову. Індіяти старалися розпитати Юрійчуків хто вони, звідки приїхали та куди їдуть. Порозумітися було їм тяжко. Юрійчуки не знали ні англійської ні індіанської мови, а індіяти не розуміли по-українському. При допомозі рухів, мін, знаків і щирого серця індіяти зрозуміли українців. Вони спрямували Юрійчука стежкою до фермера-українця, який тут жив вже два роки. Цей фермер допоміг Юрійчукам дістатися на їхню ферму.

За той час діти піонерів і діти індіан заприятинилися й почали бавитися. В теплій хаті при смачних коржиках діти скоро знайшли спільну мову.

Написано на основі спомину Марії Юрійчук, „Як ми їхали з Едмонтону сплавом на гомстед”, друкованого в книжці Василя Чумера, *Спомини*, Едмонтон 1942 р. ст. 52-55.

ПРОФЕСОР МІКРО-ЧАРІВНИК

(Продовження)

МИ РОЗМОВЛЯЄМО З ПРОФЕСОРОМ МІКРО

— Складно... — не витримав я.

— Складного нічого немає. Треба тільки трішечки знати нашого професора Мікро, щоб він став добрим помічником. От скажіть, скільки часу вам треба на розв'язання домашніх прикладів.

— Та, мабуть, хвилин двадцять.

— Ану, давайте їх сюди.

Ми поклали перед Тимофієм Івановичем підручник із стовпчиком прикладів:

$$(58 - 14) : 11 =$$

$$(24 - 12) : 6 =$$

$$(27 - 9) : 9 =$$

$$(49 - 16) : 3 =$$

$$(77 - 28) : 7 =$$

— Кожен з цих прикладів, — пояснив Тимофій Іванович, — складений за однаковим алгоритмом. Тобто, як ви пам'ятаєте, означає однакову послідовність дій: спочатку віднімання, потім ділення. В алгебрі це записали б так:

а — перша цифра;

в — друга цифра;

с — третя цифра.

А повністю наша програма для професора Мікро мала б такий вигляд:

$$a \boxed{-} v \boxed{\div} c \boxed{=}$$

Тепер тільки замість а, в, с підставляємо числа наших прикладів, і професор одразу видає нам результат обчислень.

— Ану, Сергію, глянь на годинника,

— звернувся до мене Тимофій Іванович.

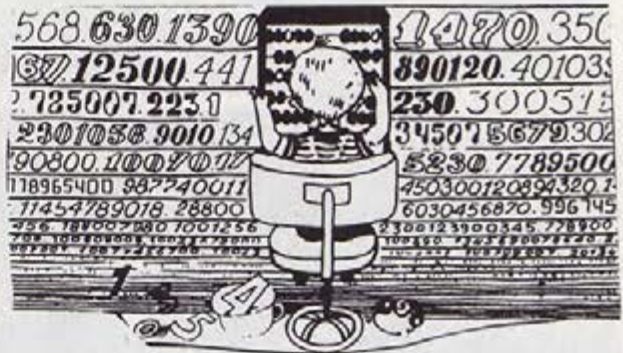
— Я зазначив час.

— Тепер підставляю числа другого прикладу. Перший ми з вами розв'язали.

Вислід висвітлюється на таблях нашого електронного професора — 2. Так само з іншими прикладами. Скільки на все пішло часу?

— Одна хвилина! — захоплено вигукнув я.

Звичайно, це найпростіша програма. Насправді, програми, що керують верстатами, допомагають конструювати будинки і роблять багато іншого, значно складніші. Але в їх основі, як і в нашому прикладі, — мова алгоритмів.

А лічить професор Мікро дуже швидко. Є такі електронні професори, що виконують більше мільярда дій за секунду. Мільярд за секунду! А скільки б людина витратила часу на таку роботу? Дуже багато! Якби навіть за секунду вона виконувала одну дію, то й тоді їй довелося б працювати понад сто років!

Коли з математикою було закінчено, Тимофій Іванович сказав:

— А зараз у мене є для вас несподіванка. Давайте ваш крейсер.

Я побіг додому і приніс нашого блакитного красеня.

Тимофій Іванович відчинив дверцята шафи і дістав звідти маленьку фігурку, дуже схожу на доктора Айболита. Тільки замість білого халата — капітанська форма і моряцький кашкет на голові.

— Оце вам професор Мікро — капітан. Він поведе ваш крейсер.

З цими словами Тимофій Іванович узяв крейсер, прилаштував новий гвинт і прикріпив капітана на капітанському містку. Потім витяг якісь дротики з-під його кітеля, щось там поворожив з двигуном і рулем.

— Він начинений електронними деталями, — пояснив Вітьчин тато. — В нього закладена програма. Якщо корабель наштовхнеться на перепону, професор-капітан поверне руль і обійде її. Хочете, давайте випробуємо.

У Вітьчиному дворі, як і в нашому, був невеличкий басейн. І ми рушили до нього. Тимофій Іванович пустив крейсер. Розсікаючи воду, наш блакитний корабель линув уперед.

— Вітька знов схопив невеличку дощечку і кинув перед кораблем.

— Міна!

Крейсер трохи стишив хід, повернув уліво і обминув перепону.

— Супротивник! — гукнув я, кидаючи більшу дощечку перед кораблем. Той зупинився і помалу обійшов її.

— Ура! — закричали ми з Вітькою.

УКРАЇНСЬКА ЛІТНЯ ПРОГРАМА. (СПАДЩИНА)

(Діти від 3 до 12 років)

Підготовка до „Котячого Весілля”. Стоїть юнак Адріян Козак з Торонта

У Торонті влітку відбуваються заняття для дітей у приміщеннях державних шкіл, що їх організує Шкільна Рада м. Торонта, щоб діти вчилися мови та інших дисциплін з культури народу, з якого вони походять.

Співають при акомпаньєменті вчительки Іри Дрогобицької

Цього літа понад 50 дітей мали 6-тижневий відпочинок, перебуваючи на цікавих заняттях — підготували сценку „Котяче весілля”, навчилися багато пісень, малювали, танцювали, слухали казок та робили багато різних експонатів, що їх бачимо на фотографії. Школярі любили перебувати у такій школі, бо вони не відчували примусу щодо занять, але вибирали ті, що їм відповідали. А охоти додавала ще й їхня молода вчителька Іра Дрогобицька, яка сама складає пісні, гарно співає і вчить співу, грає на фортепіано, малює — словом, — є прикладом для своїх учнів.

Крутиголівки для мудрої дитинки

Дорогі Мудрі Голівки!

Дуже ми чекаємо на Ваші відповіді, що про них була мова у попередніх числах „Готуйсь” на цій сторінці, яка призначена для перевірки знання мови, для мовних ігор та зацікавлень українознавством мудрих читачів.

Зближається кінець змагу в знанні життєпису й творчості Шевченка. Тому й крутиголівки на цю тему.

1) Вичисліть всі знані добрим учням і новакам-новачкам місцевості пов'язані з життям Шевченка.

- 2) В яких школах вчився Шевченко?
- 3) Хто були його найближчі друзі?
- 4) Подайте пояснення до цих дат у житті Шевченка: 1838, 1840, 1843 і 1845, 1848, 1857, 1859.
- 5) Доповніть слова у цих рядках Шевченкових віршів:
 - а) Село! І серце - - - - -
Село на - - - - - У - - - - - і
Неначе - - - - - : село
Зеленим гаєм - - - - - ;
 - б) Свою - - - - - любовіть,
Любіть її... во время - - - - -,
В останню, - - - - - мінуту
За неї - - - - - моліть!
 - в) Було колись в Україні -
Ревіли - - - - - ,
Було колись - з - - - - -
Вміли - - - - - .
 - г) І мене в сім'ї - - - - -
В сім'ї - - - - - новій
Не забудьте - - - - -
Не злим - - - - - словом.

Чекаємо, дуже чекаємо на Ваші реакції до цих змагів у році вияву пошани до української мови, та вияву бажання якнайбільше знання здобути про Великого Тараса Шевченка. Хто з Вас читає „Готуйсь” — візьміть з собою на сходуни й проведіть перевірку з Шевченкознавства. Це буде похвальна ініціатива!

ХРОНІКА

ТАБІР!

Моє ім'я — Дануся Дідух, я маю 10 років. Цей рік є моїм 4-тим роком у таборі. Я дуже люблю їздити в табір кожного року. Все, що в таборі є, це приємний час. Ми маємо вогники, ходимо на прогулянки, маємо спорт, купіль і багато всього різного. Я з Монреалю, живу у П'єрфонд.

Новачка Дануся Дідух

НОВИЙ СОКІЛ

Мені подобається табір. Я люблю грати копаного м'ячика, а також радо слухаю казки. І люблю братчика Мирона, коменданта і братчика бунчужного та всіх братчиків. Та найбільше я люблю братчика Славка. Люблю сидіти на вогнику, слухати, як братчик Мирон розкаже казку про Тарасика, а теж люблю як братчик Славко розкаже історію про своє дитинство і своє життя у Пласті.

Новак Віталій Зарівний

П.С. Віталій Зарівний — хлопець 9 років з України, місто Чортків. Цікава дитина! Справді любить слухати казки, розповіді про різне. Він прямо п'є розповіді і втягає якби зі спраги джерельну воду. Його старший брат Андрій „відслужив” табір, таборуючи з юнаками.

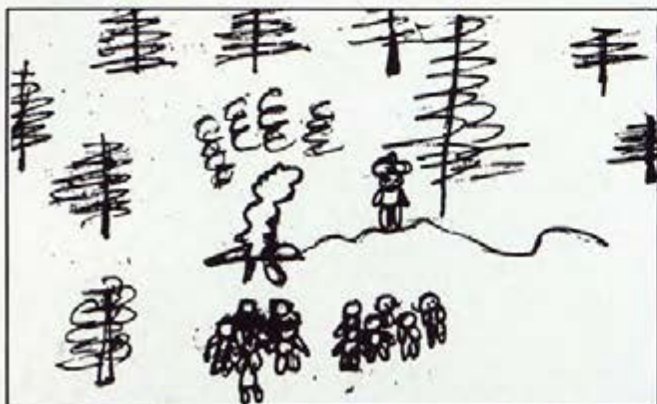
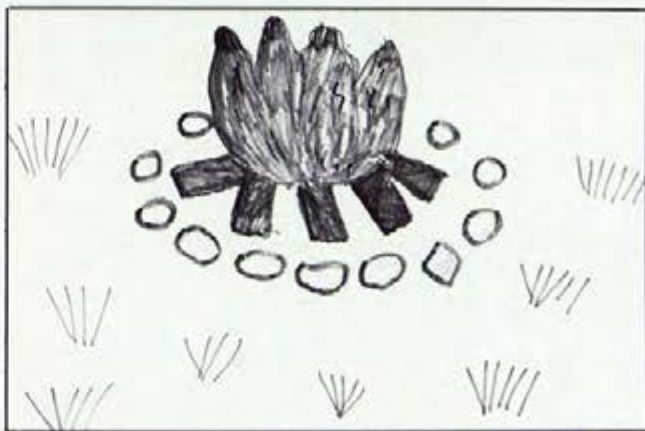

Рисунок новака Віталія Зарівного — учасника табору на „Новому Соколі”, Бофало. Він прибув недавно з України.

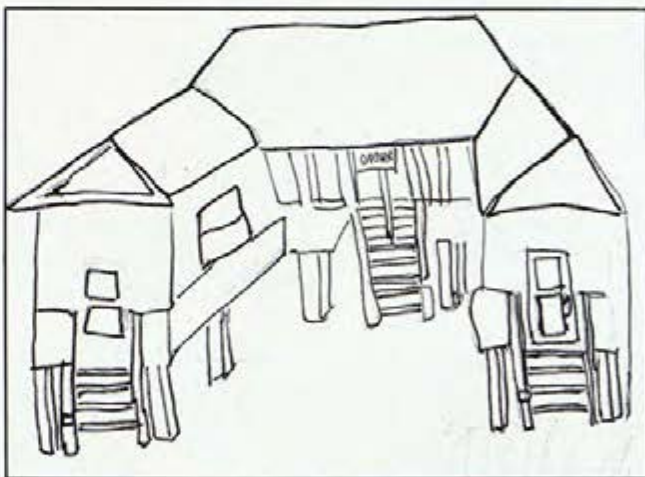

Ватра у таборі — малюнок новачки Ліди Мельник, Табір новачок на Оселі „Новий Сокіл”, Бофало.

Я ЛЮБЛЮ ТАБІР!

Називаюся Ліда Мельник. Мені дев'ять і пів років. Приїхали ми у табір забавлятися. Купаємося, маємо спорт і ватри та багато інших цікавих занять. Дуже люблю таборувати

Новачка Ліда Мельник

Будинок „Орли” на Оселі „Батурин” Пластової Станиці Монреаль — рисунок новака Адріана Прухницького, (11 р.).

Називаюся Соня Душара. Мені буде 11 років, живу у Монреалі. Пластовою новачкою у таборі я вже є третій рік. Я дуже люблю табір. Тут ми часто купаємося. А їжа тут є дуже, дуже добра. Вареники є моя найліпша їжа. Я також люблю кукурудзяні платки, вони також дуже добрі.

Я дуже горда (краще сказати — рада), що поїхала на табір!

Новачка Душара 10¾ років.

ЯК ЗРОБИТИ

КУРЧАТКО

Потрібно: висушених поміж картками листків у книжці відповідних листків з дерев, клею, ножиць, чорного олівця.

Як зробити? Обережно обкроїти один з листків, щоб був виглядом подібний до голови. Наклеїти на папір, чи картон (залежно для чого призначені будуть такі прикраси). Додати до курчати половини листків, метеличка та інші малі листочки для декорації. Око курчати наліпити з паперу. Те ж саме зробити на крилцях метелика.

„Новачка серед дерев при ватрі” — малюнок новачки Христі Савчин, Оселя „Батурин”. Станиця Монтреаль.

